

Evocació de Vicent Calbet a can Puvil

per Jean Serra

La mort de Vicent Calbet, el més important pintor eivissenc del segle, clou una trajectòria humana i artística prou intensa, singular i valuosa. Ningú que s'hagi acostat a la seva persona o a la seva obra pot haver restat indiferent. La seva discreta i descuidada figura, la seva veu esqueixada i tènue, el seu somriure, la seva total fragilitat a penes permetien d'endevinar la força expressiva que vessava en els seus quadres.

Vicent Calbet parlava poc, sobretot quan es trobava enmig d'un grup nombrós. En les petites reunions, emperò, solia intervenir animat en la conversació, a vegades per contar alguna anècdota, que us descobria el seu finíssim sentit de l'humor, la seva alegria de viure.

Havia llogat can Puvil els anys setanta. A poc a poc va anar omplint la casa amb fragments de vivències múltiples: alguns mobles –els imprescindibles–, moltes plantes, que anava col·locant en el porxet, llibres que comprava o li regalaven, quadres seus de diferents èpoques, tot d'objectes de terrissa trobats durant els seus passejos. A la casa regnava un cert desordre. A Vicent no li agradava que li canviessin les coses de lloc. Rareses d'artista o de fadrí...

En certa ocasió li robaren les peces arqueològiques més boniques que guardava. Els lladres entraren a la casa obrint un forat a la porta de la cuina. Anaren per feina segura: s'emportaren els objectes de fang cuit que Calbet exhibia orgullós dins unes vitrines... Va ser, aquest, més que un acte vandàlic, una profanació en la vida d'un home pacífic i generós...

La música, entorn de Vicent Calbet, era una presència constant. Vull dir a can Puvil, el seu

estudi al cim d'un pujolet devora el pont de Davall la Serra. Des del porxet de la casa, orientada al migjorn, es contempla un bell panorama rural, amb el puig Redó en primer terme, i marítim, on s'endevina el Jondal i Porroig... De part de dins de la casa surt, embolcallant-vos, la música que sona a l'aparell reproductor. Música clàssica, però també cançons d'època i melodies modernes. A Vicent Calbet li agradava particularment la veu de Nana Mouskouri...

Una de les seves grans satisfaccions dels darrers anys, va ser la de col·laborar en el calendari corresponent a 1992 que l'Obra Cultural Balear va dedicar a Josep M. Llompart. Jo vaig servir d'intermediari i vaig passar-li la tria dels poemes de Llompart, que prèviament m'havien tramès fotocopiats. Vicent Calbet va acceptar l'encàrrec complgut, i em demanà més llibres del poeta mallorquí per inspirar-se millor. El mateix Llompart l'havia designat a ell per il·lustrar els seus poemes.

Devia ser el pintor eivissenc més sol·licitat per poetes i escriptors. Amb Marià Villangómez la col·laboració va ser reiterada: des dels delicats dibuixos calbetians de la primera edició d'*El cop a la terra*, fins a les pintures que il·lustren els volums d'*Obra poètica* i els de *Versions de poesia*. Que jo recordi ara, va il·lustrar, també, llibres de Josep Marí, Vicente Valero i Antoni Cardona Bonet. Però ja no veurà l'edició del meu llibre de poemes, *Àmbit humà*, amb quatre pintures seves que m'hi va fer expressament.

JEAN SERRA